

Grau Jassans
«atemptat»...

EL BE NEGRE

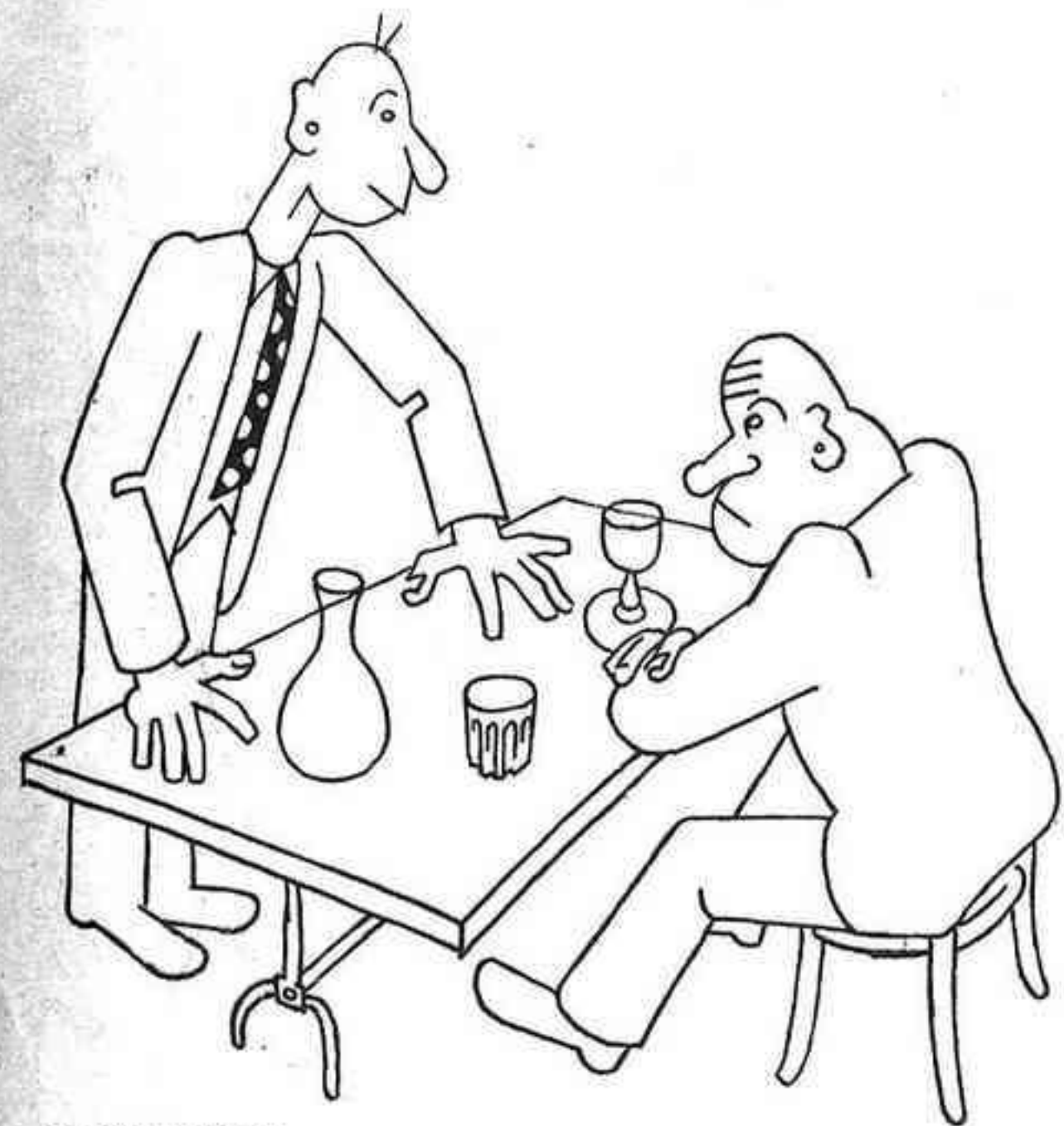
SETMANARI SATÍRIC.

...d'enre-
dar-nos

Any IV - Núm. 155

Barcelona, 30 de maig de 1934

Preu: 20 cèntims

CASAS VIEJAS
—Suposo que el deuran amnistiar?
—Pensi que no anava contra la República!

10.000 ptes.
en males accions dels autobusos
Torner seran donades al que
lliuri a EL BE NEGRE o a les
autoritats

VIU I BEN VIU
l'autor de l'atemptat
contra el cotxe
de Grau Jassans

Havent-hi fundades sospites de que la
persona aquí fotografiada juga un paper
important en l'atemptat, la publiquem
per tal d'orientar en les seves recerques
els que es proposin guanyar el premi

L'atemptat contra el cotxe de Grau Jassans

Un pobre automòbil, víctima de les
rivalitats polítiques

Intrigada l'opinió pública per l'atemptat de què no ha estat víctima el diputat senyor Grau Jassans, EL BE NEGRE, que des del seu naixement s'ha fet un deure i un negoci el servir-la com qualsevol gran rotatiu que s'estimi, no ha pogut deixar d'apassionar-se pel misteri del fet, i, per tal de resoldre'l per als seus lectors i pel seu ús particular, ha ordenat al seu redactor de passatemps i xarades que s'hi interessés el més possible.

Es aquest el motiu, i no cap d'altre com s'havia dit, que nombrosos automobilistes trobessin aquests darrers dies el nostre redactor per la carretera de Granollers, i la prova més evident n'és la informació que avui publiquem.

Les primeres investigacions

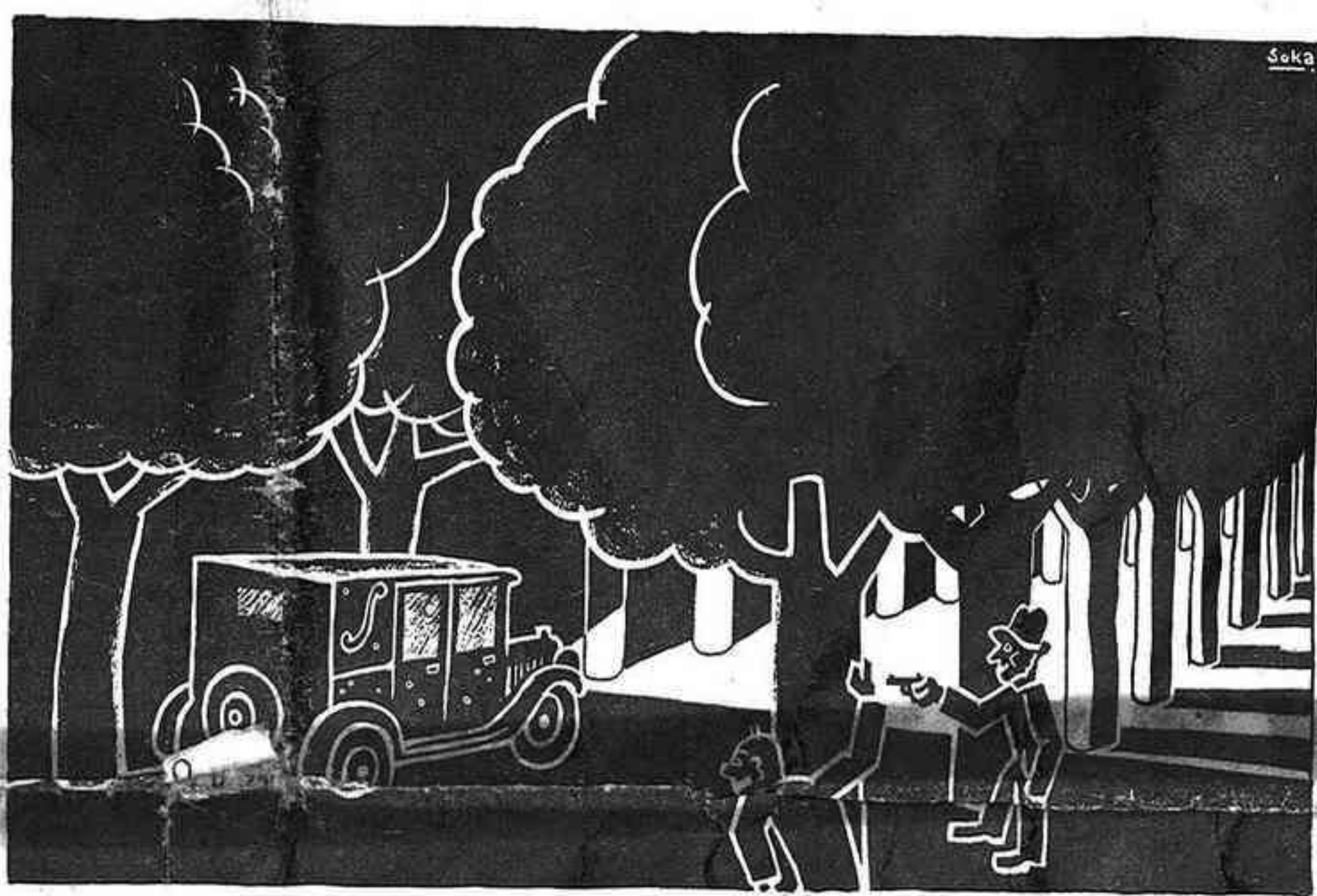
Una de les coses que més intriguaren al nostre redactor en no fou no trobar en cap indret de la carretera ni l'auto agressor ni l'auto agredit.

Preguntà el nostre enviat especial a totes les cases de pagès que s'havien construït per aquells indrets per presenciar els fets i totes estiguieren d'acord en una cosa: que no els havien pogut presenciar. Més encara: els propietaris de les esmentades cases dels esmentats pagesos declararen molt formalment, que si haguessin sabut que no havien de poder veure l'atemptat contra el senyor Grau Jassans, mai no haurien construït les seves cases de pagès prop d'una carretera tan poc formal.

Només en una casa de pagès li digueren que havien sentit uns trets; però com que no es trobava prop de l'indret en que fou comès l'atemptat, i com que els trets sentits no eren seguits, sinó molt espaiats, el nostre redactor considerà que aquesta declaració no podia ésser altra cosa que un nou atemptat contra el senyor Grau Jassans.

Gràcies a aquest descobriment, resultava, doncs, que el senyor Grau Jassans havia estat víctima de dos atemptats i no pas d'un de sol com ell es pensava. Deixem que el nostre redactor, ja que és redactor, s'expliqui:

Es evident que si al lloc que el senyor Grau Jassans no fou víctima del seu atemptat no se sentiren els trets i en canvi se sentiren en un altre indret, el senyor Grau Jassans fou víctima de dos atemptats, perquè cap més cotxe

—Ves qui ho diria que ara passem rabents en un auto gris?

no es queixà d'haver rebut trets.

Com s'explica això? Molt senzillament i amb dues hipòtesis diferents. Segons la primera, el cotxe hauria rebut, en el primer atemptat, uns trets que no s'havien disparat; mentre que en el segon, s'haurien disparat uns trets que no varen tocar el cotxe. Segons la segona hipòtesi, confirmada per les declaracions de l'agressor, que diria en Marius Aguilar, la velocitat a que anava el cotxe agressor faria que els trets no haguessin estat sentits a l'indret on foren engatats, sinó al lloc on feren blanc, a menys que no fos a l'inrevés, cosa que constituïria una altra hipòtesi.

Una opinió autoritzada

En vista que totes les hipòtesis eren versemblants i en la perplexitat de no saber quina escollir, perquè a mesura que anàvem fent-ne en sortien de noves, totes bones, varem decidir d'anar a veure l'interessat, que és el que més bé podia saber-ho, tot estranyant que a la policia, que sembla tan sagac, no se li hagués ocorregut.

Trobàrem el senyor Grau Jassans lliu. Li preguntàrem si era que no es trobava bé:

—Com vol que em trobi bé després de l'atemptat?

—Ah, així és cert que hi ha hagut atemptat? No seria un atacament?

—I ca, home, i ca! Atemptat i ben atemptat.

—Vol dir?

—Si ho sabré jo que hi era, i hi entenc una mica—alegf modestament.

—Com que a l'indret del fet no varen sentir els trets...

—Naturalment! Perquè els trets varen ésser a un altre indret.

—Doncs així digui que si el cotxe s'hi arriba a trobar, hauria tornat a rebre.

—No me'n parli, que m'esgarriro.

—Oh, i figuri's que arriben a agafar-lo els trets que passaven pels altres indrets per on el seu cotxe no passava!

—Calli calli, que em moro només de pensar-hi.

—Així, de quants atemptats li sembla que no va ésser víctima?

—Home... segons les observacions que vostè acaba de fer i que m'acaben d'esgarriar, bé en podem posar, al menys, vint o trenta.

—I, a què els atribueix vostè?

—Veurà, he d'ésser discret.

—Una altra pregunta. Per què no va lliurar a la policia el cotxe agredit?

—Miri: aquestes coses, entre nosaltres, no es fan mai; és poc correcte. Als Estats Units, quan jo hi era...

—Però, vol dir que era el mateix cas?

—No; no era el mateix cas; però no volia comprometre aquests xicotets d'Estat Català, i per això vaig fer com si el cas fos el mateix i vaig ordenar que reparessin el cotxe; no fos que algú hi veiés alguna cosa comprometedora. Ja ho pot dir, ja, que varen ésser ells, però que si no els vull acusar. Així si no ho varen ésser m'ho podran agrair.

—I, com va ésser comès l'atemptat?

—Veurà: el millor serà que li'n faci una reconstitució. Vingui amb mi.

La reconstitució de l'atemptat

Pujarem al cotxe del senyor Grau Jassans i, a tota marxa, ens dirigirem cap a Granollers. En arribar a un indret desert parà i ens digué:

—Ho farem ací per no cridar l'atenció. Baixi del cotxe i posi's a deu passes.

Obeïrem. Aleshores el senyor Grau Jassans ens explicà:

—Veurem passàvem per aquest mateix indret, o sigui per l'altre, a tota velocitat. De sobte, un cot-

xe ens demana pas; li'n donem, i quan passa, pum, pum, pum. Ja hi som. La cosa va anar així; ara ho veurà.

El senyor Grau Jassans es tragué una bella pistola, obrí la portella, baixà del cotxe, disparà un tret i corregué a assegurar-se al seient. Tornà a baixar, disparà i saltà a dins del cotxe a una velocitat vertiginosa. Quan hagué fet aquesta operació cinc o sis vegades, suat, lívid, tremolós, ens digué:

—S'ha fixat quin perill he corregut? Si arribo a trobar-me al cotxe abans que les bales hi arribessin, em pelen. Es esgarriós!

—Però si va anar així, el cotxe estava parat.

—Parat? I ca! Vostè es creu que la Terra està parada? El cotxe corria a la mateixa velocitat de la Terra!

Naturalment, varem quedar convençuts.

—I ara—digué el senyor Grau—anem a can David que el reparin abans que la policia el vegi; després dirien que el primer també era mentida.

El dia 25 de juny **El Be Negre** compleix **TRES ANYS** de vida.

Ho celebrarem!

EL TUSSO NEGRE

per al senyor Grau Jassans

Poques vegades els esdeveniments havien servit com aquesta, a domicili i amb tanta puntualitat, les necessitats de la producció de Tussons Negres, en posar en evidència el senyor Grau Jassans, diputat a les Corts de la República, portat a l'actualitat més rabiosa amb l'atemptat de que ha estat víctima.

El senyor Grau Jassans, que ja hauria pogut conquistar aquest honor, ha sabut mantenir i augmentar els seus mèrits per tal d'aconseguir-lo ara. Diputat a les Constituents i retratat a l'àlbum d'aquestes Corts amb el títol d'«obrero», ha sabut, pels propis merèxims i pel propi esforç, escapar a un afros atemptat del que ha estat víctima el seu cotxe, ja de propietat, i no solament salvar-se ell, sinó salvar el seu xofre d'una bala mortal de necessitat.

Però el que més mereixedor el fa de la honrosa condecoració, és la modestia amb la qual l'interessat, si podem usar aquest mot, no volent comprometre ningú més que aquells que per les naturals sospites podien ésser compromesos, va fer esborrar els senyals del terrible atemptat sense pensar que la seva conservació podia servir-li de mascota i d'orgull, i sacrificant-ho tot a la seva modestia de violeta de Claver, petita, perfumada i clandestina.

Guardi'l amb orgull; porti'l amb sans façó, que prou que en sap, i colliqui'l al tap del radiador del seu cotxe perquè el guardi de prendre mal un altre dia que se li ocorri ésser víctima d'un nou atemptat.

LA CORONA D'ESPANYA

Alfons XIII abdica a favor d'en Lerroux

Fontainebleau, 27. — El duc de Toledo està disposat a abdicar els seus drets a la corona d'Espanya. En saber-se la notícia, ha produït una sensació enorme a les sales de joc de Deauville i de Trouville i als domicilis particulars dels senyors Quiñones de León i Chiappe, tan amics d'Espanya i, sobretot, de la seva divisa nacional.

Preguntat pels seus íntims sobre la fatal decisió, Alfons XIII s'ha tancat en una reserva impenetrable i amb una ampolla d'Amontillado Fino.

Quan ha sortit de l'habitació on estava tancat amb la reserva impenetrable i on ha begut abundantment el vi trist de l'exili, tenia els ulls plens de llàgrimes i el nas presentava un vermell comprometedor.

Aleshores i fins aleshores no ha lliurat una nota a l'Agència Havas, que ha pagat a vint-i-cinc francs la mitja ratlla (tarifa francesa reduïda per als grans amics del país). La nota oficiosa diu així:

«Aunque la reciente declaración de franco republicanism hecha en las Cortes españolas por don Francisco Cambó es suficiente para prevenir un fin próximo de la República, Su Majestad, después de reflexionar profundamente, ha visto claro que en caso de volver a reinar en España se encontraría forzosamente en la necesidad de entorpecer las riendas del poder al glorioso y leal partido radical. Esta perspectiva no es para animar a nadie. Su Majestad, por su larga

Un altre èxit d'EL BE

Els nostres simpàtics lectors (reverència) que tan sovint constaten els nostres èxits i ens encoratgen amb les seves amables paraules (reverència i encaixada) recordaran amb veritable satisfacció que EL BE NEGRE ha estat l'únic periòdic del món que ha denunciat els maneigs de la sastreteria J. A. F. i del seu sistema de venda per tiquets. Ara, que com acostuma a passar amb el truc de les misses, o el de l'enterrament, els incautes, sense fer cas dels nostres advertiments, segueixen caient com mosques. Estimats per l'èxit i posats a fer de Gaziel, acabarem proposant a les autoritats que tanquin a la presó a tots aquells que comprant tiquets es pensaven que adquirien duros a 95 cèntims. Naturalment, caldrà exceptuar d'aquesta mesura els periodistes Estivill i Folache, que són amics nostres. Aquests, només els farem pelar el cap al zero! En canvi, al jutge que ha intervingut en l'afer i que sembla que és qui va infestar l'Audiència de tiquets, el farem anar vestit d'aquests simpàtics paperets. Únicament!

EL NOI QUE TORNA TARD

L'amo.—Ara no em diguis que has estat víctima d'un atemptat.

DESPRES DE L'ATEMPTAT

Grau Jassans. — Aquesta cara no m'és desconeguda!

(1 m. 90 cm.) experiencia de los hombres y las cosas, ha visto que saldría perdiendo dinero.

«Por lo tanto, siendo indudable que España ha sido, es y será monárquica, Don Alfonso no quiere privar al país de sus justas ansias, es decir, que no la quiere privar del trono. ¿Y quién más indicado para sentarse en él que Don Alejandro Lerroux y García?»

«Es, pues, al insigne caudillo, ex emperador del Paralelo y conquistador de Iñia a quien Su Majestad abdica sus derechos y deberes sobre la corona de España. Don Alfonso pide sólo una cosa a su digno heredero: que haga el favor de vigilar que la corona, que tiene un evidente valor específico, no caiga en manos de su insigne colaborador y amigo don Emiliano Iglesias.»

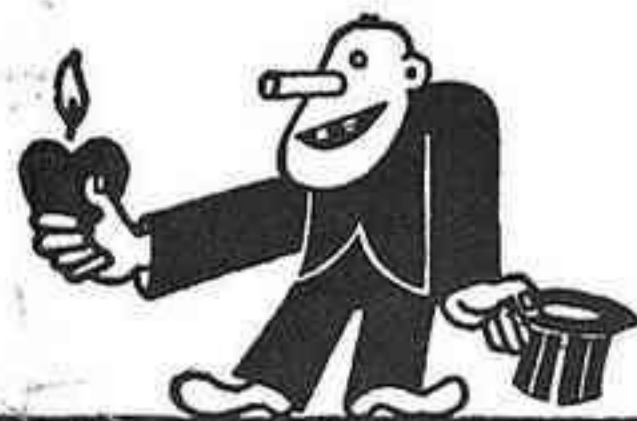
«Sería una lástima que tan preciado trofeo fuera a parar a una casa de empeños.»

«Dado en Fontainebleau, en 27 de mayo del año de gracia.»

«Gracias.»

«ALFONSO, EX R.»

amb el cor a la mà

Un decret sobre les tanguistes

La nostra col·laboració a l'obra social de la Generalitat

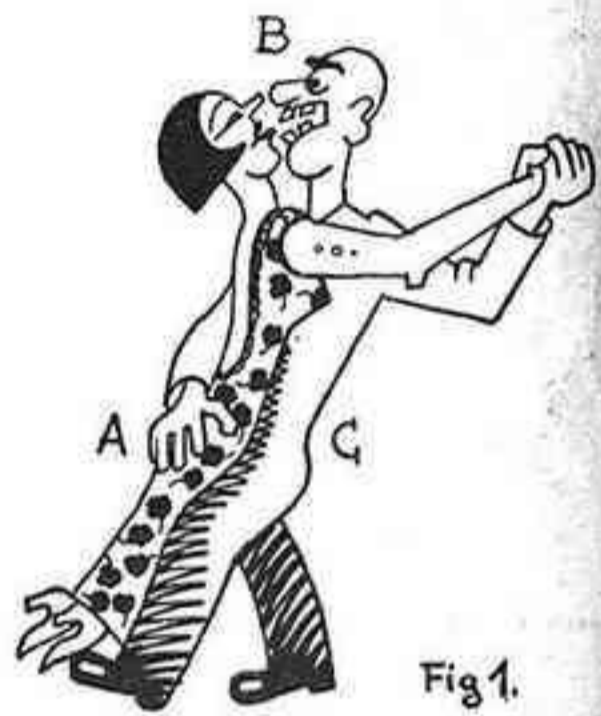
El Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya del dia 31 de març, publicava un decret del departament de Treball i Obres Públiques en el qual s'estableixen les bases de treball de les Entrenadores i Tanguistes.

Les bases consten de vint-i-cinc articles, i és per a l'aclariment d'algun d'aquests que la Generalitat, en atent salut, ens comunica que, essent el Butlletí Oficial una publicació d'un caràcter poc indicat per a certes precisions, prega que El BE NEGRE vulgui substituir-lo, en aquest cas, i il·lustrar tant el lector com la tanguista i el patró d'aquesta.

Diu l'article 15:

«Art. 15. — L'obra Entrenadora o Tanguista ve obligada a ballar amb qui justifiqui prèviament haver satisfet l'import del ball, segons les normes establertes per l'Empresa, guardant la màxima correcció i denunciant qualsevol acte que pogués semblar-li incorrecció que cometés la seva parella.»

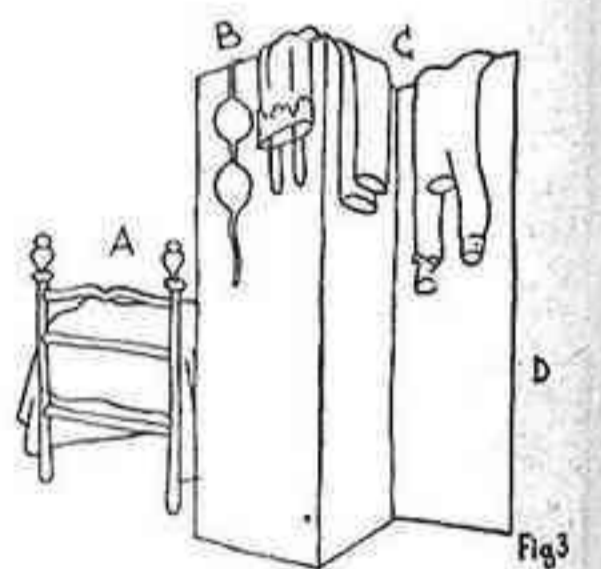
Quina és la màxima correcció en el ball? Com una descripció científica, sense el concurs de diagrames, seria obscura i confusió, ens valdrem d'uns croquis que aclariran els nostres conceptes.

Com pot veure el lector, la fig. 1 és la posició correcta: les mans del ballador ben visibles i els peus de tots dos tocant a terra; els dos parteners donen la cara i, pel somriure d'ella (B) es coneix que ell ha pagat el tiquet. La línia AC n'és una altra prova. El patró no pot intervenir.

La fig. 2, posició incorrecta. La tanguista A que s'hi trobi, podrà protestar i ésser atesa. El ballador B, serà amonestat. C i D són dues posicions igualment incorrectes de les mans. N'hi ha, però, moltes d'altres.

La fig. 3, una altra posició incorrecta. El patró, si la veu, haurà d'amonestar la parella, imposant una multa al ballador, segons tarifa establerta. La tanguista podrà protestar o no protestar, a voluntat. Darrera el paravent es veu perfectament la incorrecció de la posició del ballador, a menys que no sigui de la balladora.

Amb aquests aclariments queda aclarit l'article 15 de les bases de treball de les Tanguistes i Entrenadores.

Biberon RILLO

L'UNIC QUE SENSE BULLIR-SE

permet una NETEJA ABSOLUTA

Venda en Farmàcies i Ortopèdies

Dipòsit general A. LORAN Pl. Urquijo 10 Barcelona

UNA GUERRA?

No seria estrany que la visita dels vaixells japonesos a Barcelona tingüés conseqüències desagradables.

Resulta que alguns dels nombrosos visitants que aquells dies tingueren els creuers nipons, es lliuraren a un veritable saqueig. A l'hora de fer el recompte, els japonesos es trobaren amb que els mancaven gran nombre de vasos, culleretes i petits objectes de fàcil transport.

I el més trist del cas és que als pobres japonesos no els quedà ni la compensació de poder fer els ulls grossos...

GENTETA

Ja fa temps que volíem parlar del senyor F. Vila Sanjuan que cada setmana omple una pàgina d'El Mundo Gráfico fusellant inicüment els textos d'El BE NEGRE i d'algun altre setmanari.

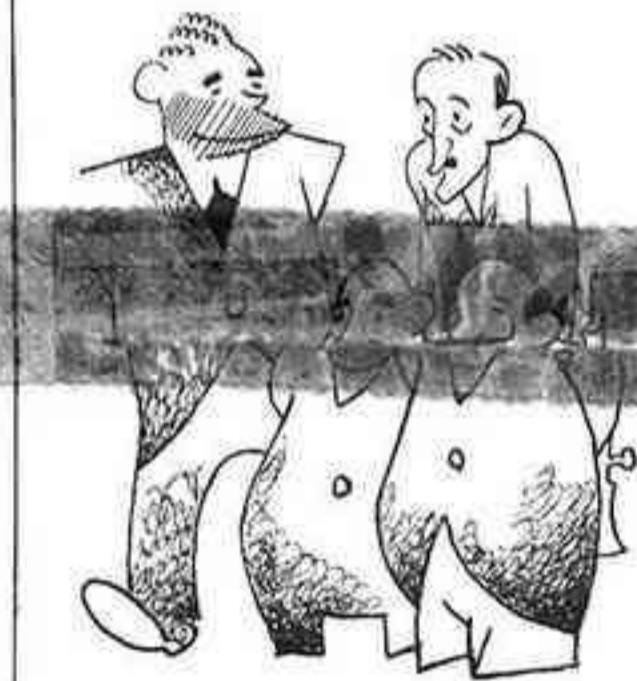
El senyor Vila Sanjuan, però, no s'atura aquí: tota la seva labor al setmanari madrileny té per objecte denigrar, escarnir i presentar sota angles desagradables les coses de Catalunya.

Com el seu company Angulo, d'El Debate, però amb menys malícia i talent, es dedica a una feina de fals espia i d'agent provocador de via estreta.

El senyor Vila Sanjuan, ex-defensor de pistolers, ex-autor d'un llibre glorificant a Eduard Dato, ex-receptador de cabals per a la construcció del palau d'Alfons XIII a Barcelona i ex-estudiant perpetu d'advocat, es comença a fer mereixedor del Tussó Negre.

Algun dia li dedicarem, amb tots els honors.

...

— Què feu els de la Lliga?
— Fem la Veu-Veu...

MAI BADEM

A Castellfollit, on va anar un redactor d'El Diluvio, «en este tiempo poco corriente», (què li deu passar en aquest temps que se surt del corrent?), sembla que un fill de la comarca va caçar, «de forma casi selvática», un porc senglar que corria per la contrada.

Al primer tret ferí a l'animal en una espatlla, i aquest, «al verse herido, se dirigió en una forma inexplicable hacia él»...

No; bada!...

Es veu que el porc havia de parir l'altra espatlla.

FANTASIES

La Vanguardia, sota el poètic títol de *Fantasias realizables* i l'encara més poètic de *Jardin Luminoso*, va publicar la setmana passada un dels contes de Les Mil i Una Nits degut a la ploma del brillant somia-truites senyor Buigues.

La fantasia comença així: «Vámos, lector. Ven conmigo. Penetremos en el jardín luminoso.»

Després: «Esta es la avenida de acceso. Amplia, profunda, bien enmarcada por la rectilínea categoricidad de sus flancos recortados sobre maleable y oscuro ciprés.»

Ja hi som. Què veiem?

«Sus altos muros, de geométrico dibujo, son fondo de terciopelo verdinegro para las miradas de gemas que, en eterna danza, muestran su frénético afán por escalar el cielo.»

Després diran que el xiprer és trist!...

Es cosa de seguir el senyor Buigues i escoltar-lo bocabadats: «Bellísimos penachos de licua materia pulverizada; es tal el fulgurar de sus innumerables gotas, que mejor semejan volcanes de áureas e incandescentes limaduras.»

«Los penachos van alineando su pompa hasta perderse a lo lejos. Es el suyo un ritmo repetirse, en correcta formación, cual ejército de mayestáticos fantasmas, con cuerpito vaporoso y alma de luz. Su ingravidez de leve masa es por las caricias del céfiro muy suavemente ondulada, pues que de su mayor impulso la defienden aquellos sus estuches vegetales. Por encima de ellos am levantan los penachos sus radiantes vértices, y ante el fondo sin fondo del estrellado cielo, como sobre la oscuridad del marco vegetal, nitidamente destacan el re-

Els rodolins de l'atemptat

Es un dels casos més grans l'atemptat a Grau Jassans.

Diu que anaven ell i en Sancho i parlaven del Cagancho.

Perquè als toros — qui no ho sap? — en Grau és aficionat.

En Grau deia: — A aquest espasa ningú li empta la basa!

I en Sancho, com que ja ho sap, li feia que sí, amb el cap.

Corrent per la carretera anaven amb gran faldera.

Granollers era el destí que diuen en son camí.

Era una nit molt serena: una nit de llum plena.

Una nit de rossinyols cantant tots a cor que vols.

Una nit d'aquelles, ai!, de gemec, petó i desmai.

Una nit de vels de plata i música de Traviata.

Però en ella — qui ho diria! — esclatà la traïdoria.

Com deiem, anava en Grau amb en Sancho, amb tota pau.

Quan tot d'una, pel detrás...

L'auto d'en Grau obeeix i a la dreta es dirigeix.

Passa l'altre com un llamp i se sent: pam, pam, pam, pam!

Eren tres que aquella gent disparava a cremadent.

Contra l'auto d'en Jassans — ves que els passa als homes grans!

En Sancho diu: — Ja ens han mort! I en Grau, un renec molt fort.

I aquell auto maleit va corrent dintre la nit.

Ja s'ha ben perdut de vista. Qui li pot seguir la pista?

I ve la sentència crua: Li pots fè un nus a la cua!

— Què farem, què no farem?
— A Granollers arribem.

Quan en són a Granollers ho explica als carrabimers.

(Eren els civils, ja ho sé, prò el vers no venia bé.)

De seguida l'han atès; s'escriuxeren tots en pes.

I trameten l'atestat a la Generalitat.

De seguit, les carreteres, en virtut d'ordres severes,

Quedaren plenes d'agents actius, astuts i valents.

Però, ai!, que aquells bandits se'n escaparen dels dits.

Tot el que hom féu i provà per trobar-los, fou en va.

I ara es demana tothom: Qui atemptà contra el prohóm?

Diu si eren el jesuïtes; d'això n'hi ha fermes sospites.

Altres diuen que era algú que amb el Papa es diu de tu.

Hi ha qui diu — digne de blasme — que allò fou l'auto fantasma.

Fins hi ha algun flac de senderi que, amb aire de gran misteri,

Diu que eren d'aquells xinets que van venent collarets.

De la cort de Gengis Khan, o del gran prevost Joan.

O d'aquella gent estranya que té el vell de la muntanya.

N'hi ha que diuen, formals, que eren agents esquimals.

I, Déu meu! la fantasia com va fent la seva via!

Tothom vol sabè i vol dir... és un cas que fa patir.

Qui va ser la vil gentola que disparà la pistola.

I aquell que s'hi acostà més no encerto a saber qui és.

Potsè és aquell que assegura que va ser... prò aquí s'atura.

Es un misteri dels grans l'atemptat a Grau Jassans.

fulgente temblor de sus infmitos destellos.»

No ens cansarem mai d'escoltar aquestes coses, però el senyor Buigues ens diu:

«Circulemos por entre la magia de esos prodigios, pues su doble hileria guará nuestro andar hacia el deslumbrante monumento que al extremo remata su embriajada perspectiva.»

I no tenim forces per oposar-nos-hi. Ja hi estem anant.

Què és això que remata aquesta perspectiva de bruixes? És:

«Monumento casi inmaterial. Surge, como impulsado por la tensión de un poder oculto, en el mismísimo centro del ancho estanque. Sobre cuyas orillas dibuja amplia circunferencia el sucederse uniforme de cien haces luminosos. Hace que remontan su verticalidad audaz hacia las alturas del firmamento, y reflejan su órgano de luz en el quieto espejo de las negras aguas. Tal como gigantesca y cilíndrica columna, que perdiéndose en las lejanías de lo alto, hundierase también en las entrañas de la tierra, por el seno del aparente abismo que abre el oscuro miraje de aquel lago.»

«Però, què et passa, lector? Posses mala cara. T'has marejat? Et fa rodar el cap aquesta literatura embriajada?»

No t'hi amoïnis. Deixem córrer la passejada i deixem que el senyor Buigues es vagi explicant tot sol.

Al cap i a la fi, tu i nosaltres ja sabem com acabaria tot això... Acabaria havent de posar un se-

Prieto. — Una altra vegada, clava-li la puntilla quan encara sigui viu.

STAMBUL = Dancing

ESTIL GRAN CASINO - Avinguda Francesc Layret, 106

Do 11 de la nit a la matinada - Tota els dies, triomf clamorós de

ETHEL ALDERSON

Pròximament debut de VICTÒRIA DEL MAR

MELODIANS ORCHESTRA - PRIMER DANCING A BARCELONA

gell de 0'05 a totes les cartes fins d'aquí a quaranta o cinquanta anys.

AUTOBUSOS... HABEMUS

El dia 5 expira el terme perquè el senyor Torner posi en circulació concertades amb l'Ajuntament.

ara, no ha sortit encara dels projectes.

En canvi, els rutilants autobusos que veurem per aquests carrers, aniran esplèndidament precintats i portaran etiquetes dels magatzems de cotxes vells de París i d'altres magatzems més propers a Barcelona.

QUESTIO D'ATRIBUCIONS

Finalment, el Govern ha mig resolt o ha resolt pel mig, l'afar de les Comissaries delegades d'Ordre Públic.

La designació dels nous delegats, com les composicions musicals que s'estimen, ha tingut tres o quatre temps: elaboració de les llistes, guerres entre els candidats, regateig, etc.

En aquesta qüestió, s'ha donat el cas únic a la història del món que una vegada s'ha tingut el candidat, han començat les gestions per tal de convèncer el dit senyor que es conformés amb el sou de mil pessetes mensuals i a no tenir cotxe propi per recórrer la demarcació.

Per cert que la candidatura del senyor Domènec Ramon va perdre moltes probabilitats d'èxit quan aquest es va negar a tornar-se el cotxe amb el Comissari de la Generalitat, el President de l'Audiència i el Delegat de la Pesca fluvial.

ELS RADICALS

Sembla que els radicals barcelonins pertanyents a l'anomenada vella guàrdia no seguiran a Martínez Barrio en la seva escisió.

Això no vol dir, però, que segueixin sota la disciplina lerrouxista.

No; se n'han pensat una de més bona: ingresaran a l'Esquerra, no en bloc, sinó particularment.

Ho trobem molt encertat.

Encertat, per part dels radicals. Ara, que no sabríem decidir-nos a felicitar l'Esquerra.

REFLEXIONS

Aquests radicals d'ara s'adonen que, ben mirat, ells no han estat mai anti-catalanistes.

Potser tenen raó. Si han militat vint anys en un partit anti-catalanista sense ésser, ells, anti-catalanistes, no hi ha res que s'oposi a que ara militin uns quants anys en un partit catalanista, sense necessitat, tampoc, d'ésser catalanistes.

LA CAIGUDA DE LAFULLA

La senyora Lafulla, la senyora de la Loteria a la qual robaren 95.000 pessetes en circumstàncies misterioses, tan misterioses que al cap de pocs dies les pessetes robades eren 65.000, i al cap d'uns quants dies més la quantitat robada es convertia en 00'000 pessetes, ha estat posada a disposició del jutjat.

A aquesta senyora només li falta fer un viatge en automòbil per la carretera de Granollers.

MES INSPIRACIO

El senyor Ramon Juvé, en El Diluvio ja esmentat, fa una sèrie de consideracions sobre la temporada de Primavera al Teatre del Liceu i, en plena eufòria escriu unes quantes coses tan divertides com aquestes:

«Doce funciones de ópera en primavera, y con el fin de animar aquel funeral de cincuenta funciones invernales, llenense integramente, enteritas, con bailes más o menos risos.»

«El Liceo, remozado, creará perdurar dignamente, tal como en sus mejores tiempos.»

«El teatro habrá encontrado su espectáculo. «Rinovarsi o morire», como decía el poeta... y por vez primera en su mutua existen y en sus, por lo visto, riosas relaciones entre el director-Comité y el abono, tendrán, por fin, la fiesta en paz.»

«La fiesta en paz! Es una magnífica y suave aurora que se revela, preludio de un día próximo.»

«Y viva el Liceo su vida en esta temporada práctica que se aviene, insuflada por los números técnicos del director general.»

«En las alturas, soledad y silencio; en la tierra... luz y alegría, patriotismo diverso y «entente cordiale»...»

«Al conocido refrán «Divide y vencerás» le añadió Goethe «Une y dirá». Un tecnicismo bifronte ha de conocer este sumando, que proviene, sin lugar a dudas, del popular apotema «Estar al plato y a las lentejas»...»

«Verdad que es un tema que invita a reflexionar?»

Nosaltres, senyor Ramon Juvé, no volem t'rencar-nos-hi gaire el cap. Però, a vostè, sí que li convé no descuidar-se.

SALA PARÉS

Fins al 1.º de juny

EXPOSICIÓ D'HOMENATGE A L'ESCUPTOR

JOSEP LLIMONA

El Be a les foscaules

LES ESTRENES

Al Coliseum n'hem vist aquesta setmana una de fresca i una de calenta, és a dir, n'hem vist dos de frescos, o sigui *Un par de frescos*, i que també podríem dir que en la calenta, però la calenta corresponent a la fresca és *El asesino diabólico*, el títol de la qual ja paga. Qui paga, però, és l'espectador.

COLISEUM
UN BON FILM
NI MÉS NI MENYS

PESCADA EN LA CALLE
CON SYLVIA SIDNEY Y GEORGE RAFT

DIRIGIDA PEL CÈLBRE ANIMADOR
MARION GERING
ES UN FILM PARAMOUNT

Un par de frescos és, naturalment, un vodevil i, naturalment també, un vodevil francès. Això no té res de particular. El que té de particular és que no hagi estat presentat per *La Veu*, ja que en ell s'hi descobren els misteris de la maçoneria, més ben dit, els misteris de dos falsos maçons que podrien servir fins a tot per fer sortir una edició pòstuma d'El Llibre Blanc. Aquests falsos maçons fan servir la seva falsa maçoneria per sortir de nits i enganyar així les respectives mullers, però com que cada un d'ells es pensa que l'altre és autèntic, tots dos van esverats com si tinguessin al davant mossèn Tusquets. *La Veu*, encara, hauria pogut fer la propaganda aprofitant el fet que un dels falsos maçons, el vell, es fa passar per tenir el títol de «venerable» i en el film tothom l'anomena per aquest nom, «venerable» ací, «venerable» allí, i hauria pogut atribuir a la maçoneria l'absència del Parlament català dels diputats de la Lliga. Però des que varen presentar *Lady Lou* que no saben de què se les heuen.

Saló Catalunya
Tots els dies gran èxit de

IRUSTA CON SUS CANTOS
FUGAZOT CON SU GRACIA
DEMARE CON SU MUSICA

TRINI MOREN - KETTY MORENO - VADUOLA
TRUFIAR EN
AVES SIN RUMBO
LIBRO Y DIRECCION DE ANTONIO GRACIANI
ESTUDIOS ORPHEA FILMS
DISTRIBUCION MEYLER FILMS

L'altre film que ja hem vist al Coliseum, és, com ja hem dit, *El asesino diabólico*, que, com el seu nom indica, és un assassí, i com indica l'adjectiu, és diabòlic. Es tracta, com ja hem dit, d'un assassí que és un senyor casat que encara no li miren la dona ja no es pot estar de matar a qui sigui. Unes vegades no té raó de matar; d'altres, ja ho encerta més; però ell no s'hi fixa massa i mata que matarà. En el que es veu que es fixa més és en que no li descobren les matances i per això usa procediments dels més perfilats. Un

cop cus la boca d'un actor que treballa en el mateix film i el deixa en una selva d'aquelles que serveixen per fer films de feres. Després, quan és a Amèrica, usa un cap de serp dissecada i verinosa que li serveix de pines de matar perquè és un cap que es porta el veri i es veu que no l'acaba. A l'últim, però, de tant i tant matar el maten a ell, i el mata precisament una serp, i no pas dissecada. El que és curiós és que tot i que en aquest film s'hi mata que és un gust, el film no és pas dels que maten.

Hem parlat d'una de fresca i una de calenta i ara parlarem d'una altra de calenta. La fan al Capitol i és «no apta para señoritas» per tal que hi vagin les señoritas. Es titula *Simone es así* i si volen saber com és Simone us direm que és una veritable ganga pels pelats, perquè no pot suportar la genè de diners més que pels diners, però necessita com el pa que menja un pobret per donar-li allò que els romans en deien «panem et circenses». Es tracta, doncs, d'un veritable exemple de caritat que si el senyor Abadal i Vinyals hagués vist abans no hauria dubtat un moment a fer-lo presentar per *La Veu* encara que no hi ha cap frase com allò de: «Ros, puja de tant en tant, que et divertiràs», de Lady Lou.

Abans del vodevil, al Capitol projecten *El héroe se rinde*, que és un altre film Paramount però de l'Oest. Com que es tracta d'un d'aquells films que els americans no projecten si no és en els llogarrets més atrassats del seu país, agraiem a la Paramount que ens hagi permès d'admirar-lo, encara que no l'hàgim admirat gens.

Fantásio
TOTS ELS DIES
GRAN ÈXIT
HARRY BAUR GINA MANES
INKIJINOFF
La cabeza de un hombre
EXCLUSIVA HUET

Hay mujeres así, no té res a veure amb Simone es así, perquè el projectat al Catalunya es tracta d'un melodrama i carriçonet, a més a més. Les dones que són així són aquelles que són el que es vulgui, però es deixarien penjar pels fills. La cosa, com es veu, és nova. Hi ha gangsters, hi ha, és clar, policies i hi ha, naturalment, periodistes. El periodisme als Estats Units ha d'ésser una cosa horrible! perquè després de treballar com es veu que treballen als films encara han de treballar als films perquè el públic se'n faci càrrec i comprí els diaris. Ací tenim un tema més bo: les esqueles de *La Vanguardia*.

Com que aquest any no podem veure ací *La casa de Rothschild*, que per persones que l'han vista a Nova York sabem que hi té un èxit fantàstic, però que a França ha estat prohibida per influències dels mateixos Rothschild, de França, no del film, ens hem d'aconcentrar de veure George Arliss, el gran

El sastre. — Estigui tranquil, que li faré un traje com si fos per mi.

actor anglès que encarna el principal paper, en comèdies sense transcendència. Així, al Catalunya, l'hem vist en *Calamidad con suerte*, que és un film que desmenteix allò que diuen que la pobresa desuneix les famílies i ens presenta una família que quan són rics cadascú tira pel seu cap i fins la muller està a punt de tirar-hi massa (al cap del marit), i quan es pensen que són pobres tot va com una seda. No cal dir que el que va més com una seda, naturalment, és George Arliss, que hi fa el protagonista.

Veient que no hi havia manera d'omplir, al Fèmina es varen dir que potser el remei estava en regalar les localitats i així ho feren el dia de l'estrena de *La última novela*. Però ni així ho aconseguiren perquè des de *Doña Francisquita* hi ha pànica. I, no obstant, aquelles persones que, havent rebut localitats gratuïtes, no les varen utilitzar, no ho varen pas encertar, perquè el film valia realment la pena de veure'l gratis. Ja veurem el que la Cinea ens hi donarà aquest juny, pagant. Naturalment, nosaltres també ho veurem gratis.

Al Tivoli hi hem vist una cosa que n'havíem sentit a parlar molt i no havíem entès mai: allò que la plata no valgués cap centim, cosa que encara no ens acabem de creure. Edward G. Robinson, en el personatge de *El rey de la plata*, tampoc no ho entén, però de rei de la plata que era es torna més pobre que les rates. És un film molt interessant perquè ens ensenya que de nous rics n'hi ha hagut sempre i de gent que s'ha arruïnat a causa de crisis econòmiques també, i molt abans que naixessin els tècnics de la Lliga, cosa que ens ha de tranquilitzar perquè ens demostra que encara que ells hi siguin també poden tornar els temps de prosperitat.

PUBLICIDAD CINEMA
Pasaje de Gracia, núm. 47
Teléfono número 7968
Semana continua de 3 a 8 i mitja i de 10 a 12
Localitat única: socialista i pesetera
Noticieras Reportajes Documentales "FOX"

Encara que diuen que no es pot ésser en dos indrets a la vegada si no s'és Déu, Edward G. Robinson funciona al mateix temps al Tivoli i a l'Urquinaona. En el cinema del conegut bisbe de la plaça del seu mateix cognom, el senyor Robinson (no Crusoe) ens ensenya, en *Pasto de Tiburones*, com es dona menjar als taurons i com es pesquen les tonyines. Per ense-

nyar-nos-ho es posa, en comptes de mà esquerra, és clar, sense tallar-se-la perquè no és al contracte, un ganxo que li dona un aspecte més típic de «pasta» de taurons. Fora dels taurons i les tonyines, l'aventura és la de sembla mentida que no trobin res més per fer, quan es tracta de pescadors, que una dona que enganya al marit amb un amic i un marit que a l'últim es sacrifica després d'haver volgut trinxar—o donar als taurons—l'amant i amic, o sigui l'amic e amat.

En *Pasto de Tiburones* com que molts dels pescadors són portuguesos, als protagonistes els casa un capellà portuguès. Par del públic es pensa en sentir-ho que de català i, naturalment, tot seguit no pensen en *El Café de la Marina*.

Aeropuerto Central és l'altre film de l'Urquinaona i d'aquesta setmana. Com el títol indica, es tracta d'un aeroport i com no indica de l'aeroport de l'Havana i d'uns aviadors als quals passa un drama semblant al dels pescadors de l'altre film, sinó que en comptes d'ésser amics són germans. Per això és que deuen donar aquests dos films en el mateix programa. Perquè el públic no s'hagi d'encaparrar dues vegades i amb una se'n surti. En *Aeropuerto Central* hi ha una colla de personatges que parlen en cubà. Es de suposar que quan el film sigui doblat els faran parlar en anglès per distingir-los dels altres que parlaren en espanyol.

Sastreria DANIEL'S
La més assortida i la que vesteix amb més elegància de Barcelona. Assortit màxim. Preus per a tothom
RAMBLA DE CATALUNYA, 13

Què és la neurastènia?
Els excessos de tota mena, els disgustos i les contrarietats donen lloc a un afèbliment del sistema nerviós, la qual cosa es tradueix en insomni, falta d'apetit, rodaments de cap, malestar, símptomes tots ells de neurastènia, que es venen amb tanta major rapidesa com més de pressa s'ataca llur origen per mitjà de l'energic reconstituent Fosfo-Glicol-Kola Domènech, el qual retorna en pocs dies el benestar i els desigs de viure. Venda: Lab. Domènech, Ronda Sant Pau, 71, i farmàcies.

AVIS ALS ANUNCIANTS
Per a totes les ordres o instruccions que estiguin relacionades amb la secció de publicitat d'EL BE NEGRE, cal telefonar al núm. 80.555.

Un argument en cerca de tres autors

"Asilo Naval" encara no començat, ja porta "cua"

Havíem parlat ja d'un film dirigit pel boxador Tomàs Cola que és titularia *Asilo Naval* i que seria una mena de *Muchachos de Uniforme*. N'havíem parlat nosaltres i sembla que en parlarà algú més, entre altres el jutge de Terrassa, encara que a Terrassa no hi ha mar, influenciat segurament per les arts del sauri senyor Palet i Barba. Quina és la dificultat? Senzillament, que fins que el jutge ho aclareixi no se sap quin és el veritable pare d'*Asilo Naval*, cosa molt comprensible si tenim en compte que es tracta d'un orfelinat. Ara, que el que es presenta com a pare dels orfens no és cap mort, sinó massa viu. Segons la denúncia presentada, resulta que el senyor Cola va demanar al senyor Francesc Esteve que li escrivís un argument. El senyor Esteve, en col·laboració amb el senyor Ruiz de Larios, que donà la idea, va escriure l'argument amb la promesa de cobrar-ne deu mil pessetes. Però el manuscrit dels senyors Esteve i Ruiz va desaparèixer, i quan aquests anaren a recollir el rebut del Registre de la Propietat Intelectual, hi trobaren l'autor senyor Cola que acabava de registrar la cosa a nom seu, però amb una data anterior. Ara bé; els denunciants asseguren que terren molts testimonis de

que ells són els autors; el denunciat, però, assegura que ell té més grossos perquè és boxador, i els senyors Esteve i Ruiz de Larios estan esverats. A més, sembla que els autors no són autors, segons declara el senyor Cola, sinó que aquest dictava l'argument, perquè és boxador i director, però no escriptor, el senyor Esteve pren les notes i el senyor Ruiz de Larios les posava en net. Això ho feia Blasco Ibañez amb els seus secretaris, i ell ho sap perquè ha estat una mica ajudant de Rex Ingram, el director de les obres de Blasco. No sabem com aniran les coses, però estem segurs que és més interessant aquest argument que no pas el d'*Asilo Naval*. Ara, el difícil és saber qui n'és l'autor. Potser que s'ho fessin a palletes.

UN FILM DE... La venjança del Randitx

Aquest, com el seu títol ja ho indica, és el títol del darrer film produït a l'Orphea pels Irustes, Fugazots i Demares. L'activitat d'aquests productors, com es pot veure, és vertiginosa, ja que, a penes estrenades les *Aves Sin Rumbo*, ja fan parlar novament. L'argument és més complicat del que acostumen. El protagonista és un personatge misteriós anomenat, naturalment, Randitx, el qual, essent soci de l'Orphea, és tret no importa per què. Naturalment, com

que té el paper de traïdor, s'ha de venjar, i aleshores se'n va a trobar els Irustes i els diu que M. Lemoine els ha enredat i que *Boliche* ha produït, no el que els havien dit, sinó 800.000 (vuit-centes mil) pessetes. Els Irustes fan un bot i canten un trango i tot seguit denuncien la cosa i fan agafar M. Lemoine, que es dedica a deixar els estudis perquè la gent hi fes raves cinematogràfiques, ja que M. Lemoine els havia dit que només els devia 27.000 pessetes i els oferia pagar-les deixant-los els estudis per a fer *Aves Sin Rumbo*.

Però com que resultava que fent *Aves Sin Rumbo*, tot anant sense rumb, li havien quedat a deure 87.000 pessetes, li havien ofert pagar-les-li amb la concessió per Andalusia. I ara resulta que els en devia 800.000! Sense que ningú ho sabés, *Boliche* havia estat una mena de *Desfile del Amor*! Una cosa tan valuosa calia guardar-la molt bé, i fou aleshores quan traqueren, sense que ningú ho sabés, el negatiu del film per portar-lo segrestat a casa de llur advocat. Mentrestant, els creditors dels mobles, etc., telefonaven cada dia a l'Orphea preguntant pels tan Irustes com invisibles Fugazots i Demares i dient-ne coses prou bo-niques per a fer-ne un trango si ells les haguessin sentides.

Finalment tot s'aclareix—en els films acaba sempre que tot s'aclareix—; el senyor Lemoine, comerciant que paga contribució—com tots els comerciants—, torna a casa seva; els Irustes canten un trango titulat *La Palinòdia*; Randitx fa ha! ha! entre bastidors, i el moblista Comes segueix, impertèrrit, telefonant cada dia, preguntant pel trio i remeno de les tan-guistes.

MOLT BEE!

Florella ha actuat personalment uns quants dies al Tivoli.

Florella és una gran artista, però el Tivoli també és molt gran, massa gran per una artista sola, encara que aquesta sigui una gran artista.

Per això el treball de Florella no llueix com lluria en un local d'unes proporcions més íntimes.

Florella canta amb molta gràcia, amb molt picant i amb un domini de la situació que en certes ocasions, com per exemple en la representació de diumenge a la nit, es pot confondre perfectament amb unes certes ganes de prendre el pèl al públic.

Es el que deia, filosòficament, Joan Tomàs: —Ella, pobreta, també s'ha de divertir...

Encara que Florella no cantés en castellà, no hi perdriem res. El seu castellà de clown criat a l'Argentina fa una certa gràcia—poca—per a les cançons alegres; però en les cançons d'aire més o menys realista, l'efecte és deplorable.

Deixi's de romanços, senyora Florella: canti en francès, que ja està bé. I els que no l'entenguin, pitjor per ells.

Al cap i a la fi, tampoc potser l'entendrien cantant en castellà.

L'escenarista de *La Publicitat* troba curiosos que quan més es parla de la crisi del teatre català, una companyia catalana hagi aguantat cosa de dos mesos en un escenari i amb la mateixa obra d'inauguració de la temporada.

Si tenim en compte que l'obra esmentada és *La Gloriosa*, haurem de convenir que aquest fet no és res més que una nova demostració de la veritable crisi del teatre català.

Dir el contrari, és confondre la crisi del teatre català amb la crisi del senyor Poal Agellà.

Campmany és tan dolenta com el primer dia.

Es veu que l'experiència no serveix per res.

En tal dia com avui repren les sessions el Parlament de Catalunya. També repren l'activitat el cremadíssim Principal Palace, amb una companyia de revistes que presideix Margarita Carbajal.

Ja sabem que aquests dos fets no tenen res a veure. Si els aparellem, és tan sols per suggerir als diputats de la Lliga que segueixen fent el buit al Parlament Català, que al menys vagin a aplaudir a la Carbajal.

TEATRE POLIORAMA
Rbla. Estudis, 9 - Tel. 10773
Avui, dijous i divendres tarda:
El alcalde de Zalamea
Nits:
Ni al amor ni al mar
Divendres nit estrona de l'obra d'Alfons Casona
LA SIRENA VARADA
Tots els dies:
LA SIRENA VARADA
per la gran Companyia XIRGU-BORRAS

Els «Jueus Errants» o «Els qui mai no s'aturen» (llegeixi's el «Jurat del III Concurs de Teatre Amateurs») segueixen impertèrrits la seva ruta. L'altre dissabte desembarcaren a Molins de Rei. Com que els d'aquest poble són uns acaparadors del primer premi, sembla que hi havia la consigna d'apretar de ferm per descavalcar-los. I el Jurat, que sempre acostuma a ser compost per vuit o deu senyors, va presentar-se «au grand complet» capitanat pel senyor Lluelles i format per vint-i-dos elements.

Ara, que hi ha alguna mala llen-gua que va fer córrer que els de Molins de Rei volien obsequiar al Jurat amb un suculent sopar, i es diu si això fou la causa de tan nombrosa assistència.

Quan arribà el Circ Hagenbeck a Barcelona s'hi presentaren dos corredors d'anuncis a proposar-li la gran propaganda. L'encarregat de premsa, en veure els visitants, va excusar-se i els «periodistes», aleshores, li feren un discurs sobre la gran importància de la premsa

i especialment dels seus periòdics i els perills que corria el circ de no atendre'ls.

En efecte, l'endemà els dos diaris començaven una violenta campanya contra el circ, cridant l'atenció de les autoritats sobre els perjudicis que el circ causava als espectacles d'ací, etc., etc.

El representant de l'empresa s'alarmà i preguntà sobre la influència i el poder dels dos furiosos periòdics.

Es tractava de *El Liberal* i *La Aurora*.

El Circ Hagenbeck, doncs, s'instal·là i ha funcionat i ha tingut èxit. Entre els números que agraden més hi ha el dels tigres. El domador diu que té un diploma de la Protectora d'Animals i Plantes de Berlín. En saber-ho la d'ací ha decidit crear un premi al ciutadà que amb més amor tracti els tigres del Parc de la Ciutadella. El senyor Casimir Giralt serà el primer aspirant.

Ja hem dit que el senyor Hagenbeck va convidar una colla de periodistes a un sopar i després a veure la funció. Al final del sopar es va presentar el domador dels tigres amb dos de petits. Tots els convidats els obsequiaren amb les restes dels plats de nata amb maduixes que es serviren per postres i els tigres correspongueren tirant nata i vi per damunt dels convidats. Ja feia bé, ja, el domador de voler portar el tigre més gros, que està més ben ensenyat; almenys, si hagués fet alguna inconveniència, s'hauria cruspit un o dos periodistes i la professió hi hauria guanyat.

Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit grans partides i quinielas pels asos de la pala

Durant el sopar i quasi tota la funció de després, en Manuel Bruner, que hi assistia, no parava de parlar del viatge; tot eren piràmides i sepulcres i acrópolis; però encara no varen sortir els camells, que, sentint-se transportat al seu viatge, va començar a parlar de política local. Ja ho deia ell: Fins ara em semblava que venia de l'hort de Getsemani. Per tal de fer-lo parlar de coses d'ací, diuen si a *La Veu* li guarniran un pes-sebre.

EL BE...RNAT METGE

EL TERCER CONCURS D'ESPÀRRECS Gavatà, 14. — Diumenge tingué lloc el Tercer Concurs d'Espàrrecs celebrat a l'Ajuntament de Gavatà sota el Patronat de la Conselleria d'Economia i Agricultura de la Generalitat de Catalunya.

Hi concorregueren quaranta-dos expositors. L'acte va començar a les deu del matí i vestí una extraordinària brillantor.

La comissió organitzadora declarà obert el concurs i féu remarcar l'acurada presentació dels lots aportats pels expositors.

La Publicitat, presentà dos dels seus espàrrecs més vistosos, els redactors senyors Teixidor, de la secció esportiva i Ferran de la secció cinematogràfica, que van tenir premi extraordinari el segon i un accésit el primer.

El senyor Guansé, que també fou presentat a concurs no es classificà perquè si bé tenia qualitats ben apreciades d'espàrrec, en canvi quedava un xic curt de talla i això el feia poc mengivol malgrat el seu aspecte comestible.

A les nostres llibreries, es pot trobar *Le naufrage de la marietta*, d'Henry de Monfreid. (Edició Bernard Gasset, 14 edició.)

Com es pot veure pel títol, es tracta d'una nova versió de *Baixant de la Font del Gat*.

Hem rebut moltes felicitacions amb motiu d'haver estat premiat enguany en «los Jocs Florals», el càlid i perseguit i rebel poeta Salvador Perarnau. Un dels nostres penja-robes més acreditats.

I més n'hauríem rebut encara, si una injustícia no li hagués interceptat la seva marxa triomfal vers la flor natural.

Es llàstima que valors tan positius s'hagin de veure obligats a entornar-se'n amb la mà al darrera (i no amb la flor al darrera), quant tants poetoides afortunats neixen ja amb la flor al trauc...

Però, què hi farem, Perarnau! Tu has vingut al món per a ésser perseguit; és el teu destí. Ara, que això té un conatgeg com més o menys barregat amb una carrera farta i un peu, és clar!

Ara, doncs, els millers de lleures recordeu i entenen que és el millor premi que hom pugui oferir a la nostra actuació davant el mascle poeta.

Sempre havíem dit que aquest noi pujaria molt. Mireu, ja quasi és dalt de tot. Aquest any si es descuida, ja toca el sostre.

Ara, que una jocs florals són una cosa tan baixa de sostre!... Però no et desanimis, Perarnau. Em penso que ja els hi tens el peu al coll. Tu deixa'ls dir!

Francesc Pujols és un gran admirador del Pont del Diable de Martorell.

La seva predilecció, però, és compartida per altres esperits més o menys poètics.

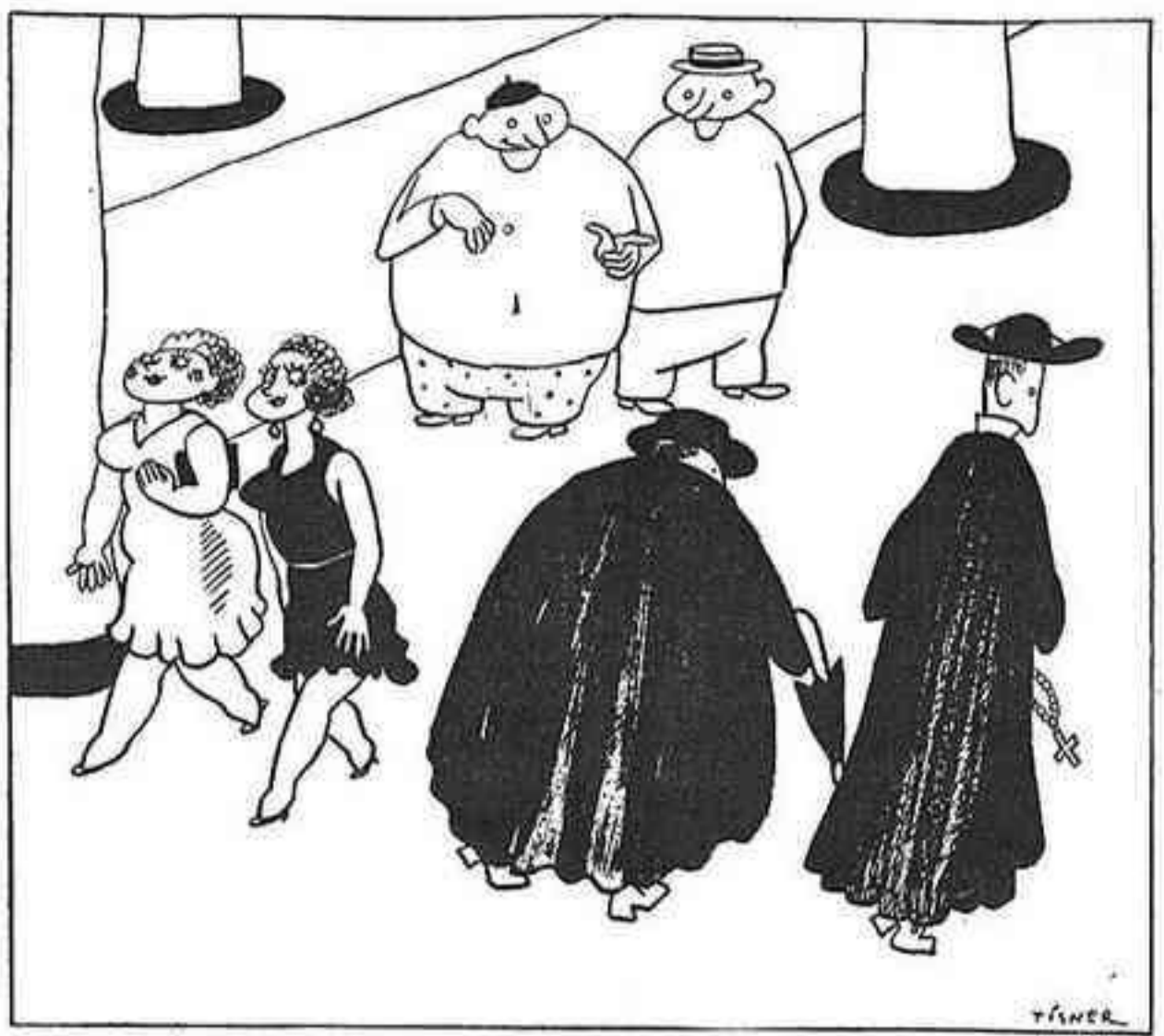
L'altre dia va caure a les nostres mans precadotes una postal—escrita en vers—que una ex-premiada poetessa floralca va adreçar al seu marit absent.

La postal «figura» el pont de Martorell i al darrera (de la postal, no del pont), hom pot llegir-hi el següent:

«Maridet enyoradet, maridet formós i amable, en aquest pont remarkable, penso que ets lluny i tinc fred... Tint l'ànima agelósida davant aquest pont antic que de Martorell és ric tresor que a somniar convidà. I vora el pont del Diable, comprendràs que m'emocioni i que pensi en tu, dimoni!! ai!... dimoniet agradable!...»

No hem rebut un exemplar del llibre *L'oreig al desert* de Miquel Llor.

Sentim que Llor ens hagi donat aquest Miquel.

—Mira: fulanes i sotanes.

En parlarem, però, i esperem poder parlar-ne amb coneixement de causa. Si no, pitjor per ell... Són primeres amonestacions!

S'han perdut dos braçlets de la història d'una noia de Rosa M. Arquimbau. O, s'ha perdut una història de dues noies de Rosa M. Arquimbau. O, s'ha perdut una noia d'història... En fi, deixem-ho córrer... No s'ha perdut res!

Baptista Xuriguera, va publicar una novel·la: *Desembre*. És una glossa d'aquella cançó popular que encara ens posa a tots pell de gallina:

Lo Desembre, congelat, confús es retira; Abril (no el de La Rambla) de flors els àngels admira. [coronat] Neix una divina flor de celestial blancor, i a la fi... fi... fi... i a la ga... ga... ga... Etc., etc.

Tots els capítols queden *Molfort's*, amb els mitjons incomparables.

Refraccions d'una vida (El desvaïllar de l'home i el nostre social novament i d'altres. A un dret, és un treball que recomanem a tots aquells que ja no llegeixim J. V. Foix per massa fàcil. Exemple: pàgina 11.)

«Un calfred de negoci vital li provoca dubtes endormiscats (la sublimació se li menja el sexe)—no diu si se'l menja amb pa amb tomàquet—. Conclou a una aprehensió boirosa i no té pas la grorgrontosa del conflicte ni traspassa l'obesitat—ai Gasch, una mica més i ja hi surts!—de la segregació esdevinguda excrement. L'apetit concupiscible desfoca la percepció.

El analitza per via seca (l'autor es veu obligat a aclarir les coses perquè el protagonista és dadaista i especialista en vies urinàries); en acolorir-se la perla de sang, el convenç que la seva vida, la d'aquesta imatge, la de tot el món, és un sensualisme ultrancer i apoteòsic d'insatisfets.»

Anàvem a plegar, però no, no podem. El que segueix és bo, boníssim!

«Un letargament l'insensibilitat del món extern, un fervor místic el gronxa per les profunditats d'un estat afectiu pur. Excitació sexual? Nirvana eròtica? Neguit d'absolut? El seu ésser es descompon en una meravella de reviviscències estètiques, romàntiques, ètiques indefinibles, inestructurables.

Les cucuruxtes de color, vessades a la llàntia del reviere, fumejegen coloració gemada de topazi, de maragda, de turquesa.

Les olors fregades a l'olfacte les percep anònimament com la seva nissaga humana, flaire sensual lligada a blanc de nard, a pell de gardènia, a gebror de perla; delit aseptí associat a groc de llimona, a àcid que corromp la inapetència, a músculs sense cotó d'atleta àgil, a gabinet d'odontòleg. Emoció d'indefinit i d'indefinit, dins la calma del reviere en un vol de papallona. Vet-ho ací.» Entesos...? Entesos!

El poeta Pons i Guitart, que ja no està per cançons ni melopees («gallo que no canta algo tiene en la garganta»), ha adoptat el sistema Escasánic Decimal. Ja són dos: un Pons i un Guitart.

Farran i Mayoral, ha estat vist a la platja de Castelldefels banyant-se.

Portava les celles amb trenes i lligades amb uns llacets de color blau cel.

El vestit de bany era de color groc canari i al mig de la panxeta li venia una bandera catalana de tons molt vius. En fer el mort sobre l'aigua, feia pensar en els carretons de gelats de model antic.

Aurea de Sarra, que lligada a l'extrem d'una corda feia de bota, se'l mirava tal com deu mirar-se a un filòsof, és a dir, filòsofícament.

Tindrem els nostres dilectíssims lectors al corrent de d'estiu de tots els nostres homes i de totes les nostres dones de lletres.

Algú s'ha admirat de la gran imaginació i de la profusió d'imatges dels nostres poemes premiats enguany en els Jocs Florals.

I és que aquest «algú» ingenu de mena i poc inclinat a sondejar el passat d'aquests moderns cavallers de la poesia, no ha vist que entre els hi ha un xic de justament oblidat («Don Pablo Espel y Comas»), que va escriure definicions tan brillants i líriques com aquesta:

«El granizo: — Es uno de los fenómenos de grande transcendencia, siendo una elevación de vapores que se congelan formando unos depósitos, ascendiendo como a globulillos a las nubes en cuyos elementos se van engrosando a causa de los hielos se forman como confites, cerezas, manzanas, llamándose luego piedras y se van agitando por la electricidad formando un peso esmerado que al descender causa horrosos atropellos, sin que el hombre pueda hallar amparo por la mucha agua que a veces le acompaña. Pues, los distintos aires que se hallan impregnados forman la explosión, los cuales, según las sensaciones de la naturaleza, están en acción en cualquiera de las latitudes durante el curso del año, bajo su precipitación de las exhalaciones de la atmósfera eléctrica, siendo por último difícil de la obscuridad de que se trata, cuya ciencia sobre ella ha desarrollado el hombre, y no será posible definir lo que ocurre en aquellos elementos invisibles.»

Després d'aquesta definició, hom pot tenir ja idees més clares de la gran pedregada que ens ha caigut a sobre.

De tal palo...
...
Un petit i selecte grup de dames entenimentades del Lyceum Club, han regalat (per subscripció) unes ulleres fumades al recitric i eròtic i «entrepreneur» Palau per tal de lliurar-se dels efectes mortífers i permanents de les seves mirades tan temudes per les gentils sòcies d'aquella santa casa.

Sembla que les mirades de l'esmentat Palau tenen un poder tan gran que allà on posa els ulls una estona neix una berruga.

Per tal d'estalviar-se l'espectacle depriment de contemplar una hora seguida centenars de berruges, el prolífic poeta Tomàs Garcés va retirar la seva conferència anunciada fa pocs dies.

Esperem que les ulleres fumades solucionaran el conflicte.

Mor de la fi. De Pentalfa: Fotografias recibidas Avisamos a todos los camaradas que nos favorecen con sus fotografias desnudistas, que traten de sacralas lo más estéticamente posible, sin la exhibición de los órganos sexuales tan mal acomodados al efecto de óptica.

Las preferimos de grupos de ambos sexos y que estén representando algo, que no estén simplemente de pose. Que sean sacadas de muy cerca y todos con frencas sonrisas.

MARTIRS DEL DEURE

Els redactors de «La Veu» estan disposats a pervertir-se per tal de combatre la immoralitat

La Veu publicava divendres passat una rèplica a la resposta de la Comissaria d'Ordre Públic a una seva nota en la qual parlava que al Paral·lel s'hi donaven espectacles immorals, pornogràfics i escandalosos.

En la rèplica diu que ho feren perquè havien rebut unes queixes a la Redacció:

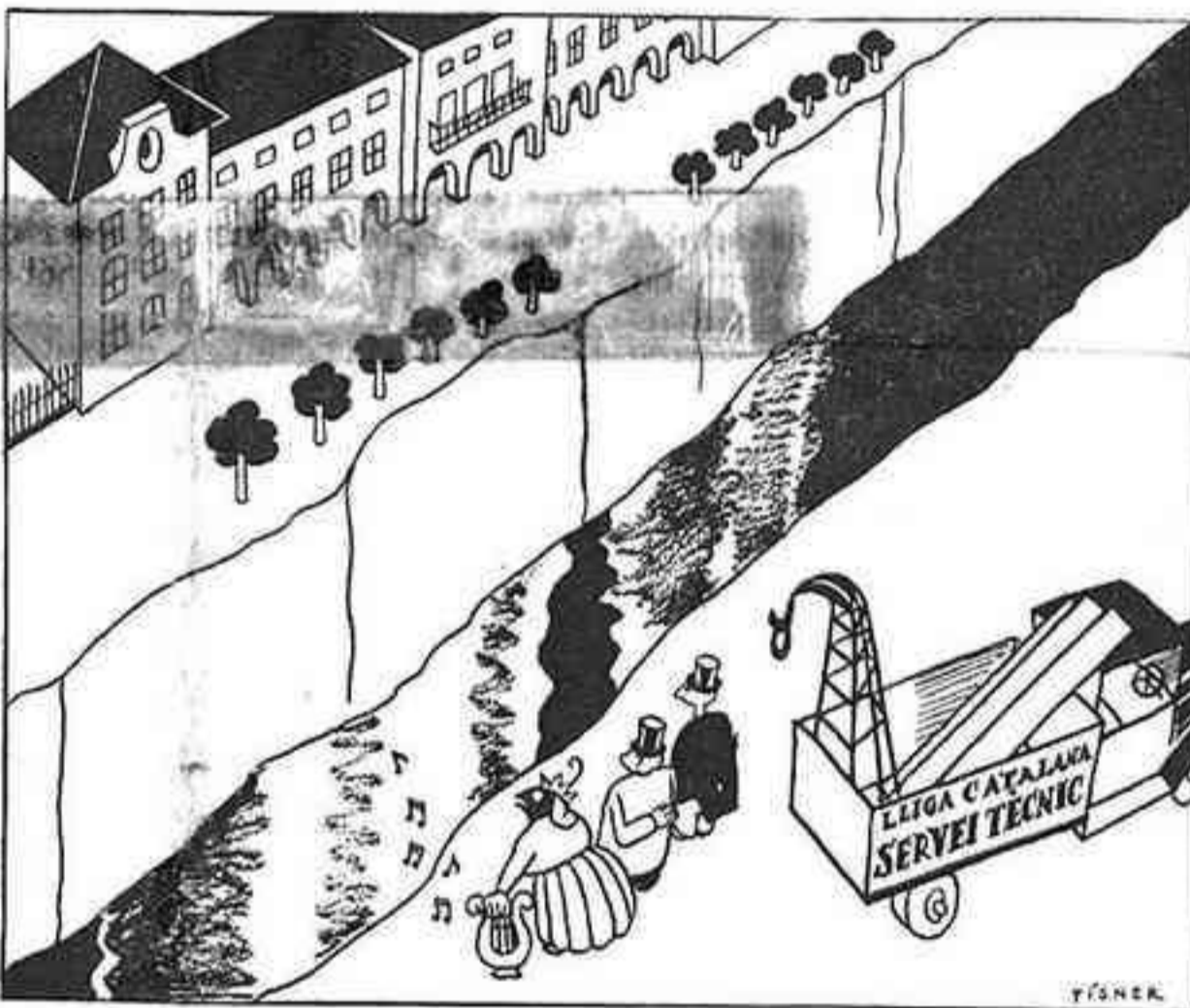
«Abans, però, de publicar aquelles queixes, ens va semblar molt interessant d'anar al Paral·lel i de presenciar personalment una part d'aquelles exhibicions.

La nota apareguda en aquestes columnes fou escrita, per tant, després d'haver vist amb els nostres propis ulls el que passava en un dels music-halls d'aquella barriada, amb la particularitat encara, que el respecte que devem als nostres lectors ens va aconsellar de cenyir la nostra informació a les dades més propícies.»

Publica després La Veu la nota de Comissaria i afegeix:

«No hem d'insistir a posar de relleu el que passa en algunes barraques del Paral·lel perquè és un fet del qual s'ha parlat molt. Consignem, però, que després de llegir la nota de la Comissaria d'Ordre Públic, hem tornat al mateix music-hall que ens va donar motiu de formular la queixa que pretén de contestar, i ens hem trobat que l'espectacle segueix essent groller, brut i pornogràfic, com ho era abans de sortir la nota de Comissaria.»

I més avall, acaba:

La Lliga. — Amb totes aquestes notes, potser valdria més que me'n tornés al Palau de la Música Catalana!

LABORCA LA VIDA

COTIZACIONS

Futbolera Espanyola	3'—
Asos do Brasil	1'—
Accions del Grau (Jassans)	0'03
Barcelona a Granollers	35'—
Catalana del Gas I.E.L.	
(Lliga)	24'70
Cambó-Sotelo	100/100
Obligacions de l'Estat (d'alarma)	250'30
Accions de l'Estat (Català)	44'20

En el mercat esportiu ha sofert una gran revifalla el paper de Futbolera Espanyola, que ja s'havia donat per mort i enterrat.

Asos do Brasil, d'aquesta feta experimenten una desvalorització total que portarà un augment en el cens dels sense feina (esportiva, s'entén).

Les Obligacions de l'Estat (d'alarma) han augmentat amb motiu de la propera collita en els camps d'Extremadura. No podem orientar el lector sobre el resultat d'aquesta nova emissió. Sols podem recordar-li allò de: no diguis blat... Les Accions del Grau (Jassans) i les d'Estat (Català) van per mals camins.

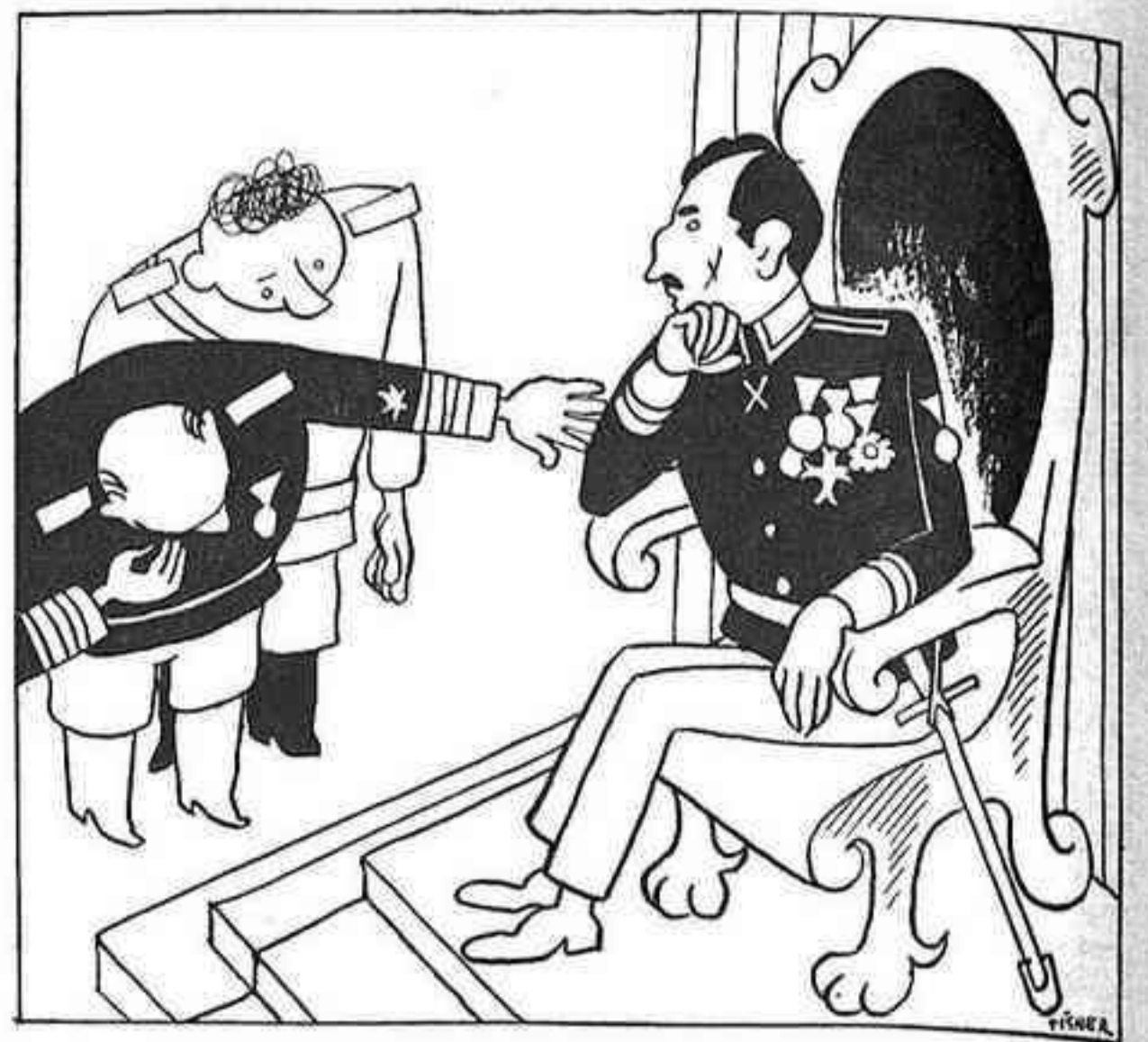
CAMISES I DANIEL'S CORBATES

No són com les demés, assortit màxim. Preus per a tothom. Rambla de Catalunya, 13

«Escriuim aquestes ratlles a la sortida d'un d'aquests espectacles, i no entenem, després d'haver vist el que hem vist, com la Comissaria pot haver dit que en la vigilància d'aquests espectacles no s'ha deixat de tenir en cap moment la màxima cura. I, francament, no podem endevinar quina mena d'espectacle podria donar-se en aquells establiments en el cas de no ésser vigilats i controlats com ho són ara segons manifestacions de la Comissaria.»

Sembla que des del divendres, dia de la publicació d'aquesta propaganda, els music-halls del Paral·lel, que es creien quasi buids, s'han tornat a animar considerablement gràcies a uns preus especials que els seus propietaris han establert per als subscriptors de La Veu a l'exhibició del rebut del mes corrent, exhibició a la qual es correspon amb una altra des de l'escenari.

Se'ns assegura que pròximament serà publicada una altra de les nombroses notes de la Lliga fent ressortir l'eficàcia de la seva labor en el ressortiment de l'economia catalana en el ram dels espectacles frívols i començant la propaganda d'una sessió de music-hall patrocinada per La Veu, que seria el segon acte de propaganda de la campanya iniciada amb Lady Lou. Ves per on, tot allò de la indiferència de la Lliga per les formes, de Govern, no haurà resultat més que un bluff com una casa. Nosaltres, però, ja sabem de què anava, i aquesta insistència a visitar els music-halls ens confirma en la nostra creença que es tracta d'uns simples bacons.

EL REI BORIS

—El que em preocupa és que el Cop d'Estat el trobin bulgar.

orelles esgarrriades

El fals Velilla

Heraldo de Madrid publicava aquest retrat, amb la llegenda que va a continuació:

El diputat de Esquerra catalana D. Abel Velilla, de quien se dijo estaba enamorada Hildegart, y que la acompañaba hoy ante la Sala en el juicio por el asesinato de la joven escritora

Es comprèn que si la Hildegart estava enamorada d'un Velilla que no era En Velilla, ni, el que és pitjor, diputat, ni de l'Esquerra, es comprèn, doncs, que sa mare la matés.

Confessions

El títol de l'editorial de *Renovación* de diumenge:

«LA COSECHA DE LA REPUBLICA»

Es veu que el partit radical continua al Govern.

Els crítics

De la secció teatral d'El Diluvio:

«Con tanto estreno, los críticos teatrales nos pasamos los días emborrando cuartillas.»

Seria més just de dir emburru...nando.

Inspiració

Parlant d'un ball donat en honor de les «miss» barcelonines, el cronista G. S. de M. demostra la seva inspiració, en El Diluvio de diumenge passat, amb les següents ratlles:

«La fiesta resultó brillantísima. Hubo un verdadero derroche de alegría y de «champagne». «Divina juventud». ¡Y qué niñas!... Hubo más de un «pollo» que perdió el compás... ¡Estupendas! Si, señor, ¿qué pasa?»

Res, home, res, sossegui's. Ens pensàvem que aquestes polles eren uns ocells...

I UN BEI...

El termòmetre ha pujat una colla de graus Jassans.

La senyora Lafulla fou víctima d'un atracament.

I el senyor Grau Jassans d'un atemptat.

La Lliga ha donat una nota en falset.

En els afers policíacs, el senyor Coll hi posa el coll.

Males llengües asseguruen que el senyor Samper encara governa.

Calvo Sotelo diu que l'han posat en un altre a Prieto.

Els miners de Súria volen dedicar un homenatge a El Divino Impaciente.

La sublevació de Sanjurjo no era monàrquica; era, simplement, monàrquica.

El senyor Jaume Vachier estudia un nou procediment de senyals lluminosos per a delimitar el territori d'Ifrni.

Els guàrdies urbans ja van vestits de bejaranos.

Diego Hidalgo el ministre de la Guerra, ha posat un pisot al dictador porraquès Carmona.

Royo Villanova s'ha adherit a l'homenatge nacional a Royo Villanova.

Pita Romero ha anat a Roma a recomanar els mitjons Molfort's al Papa.

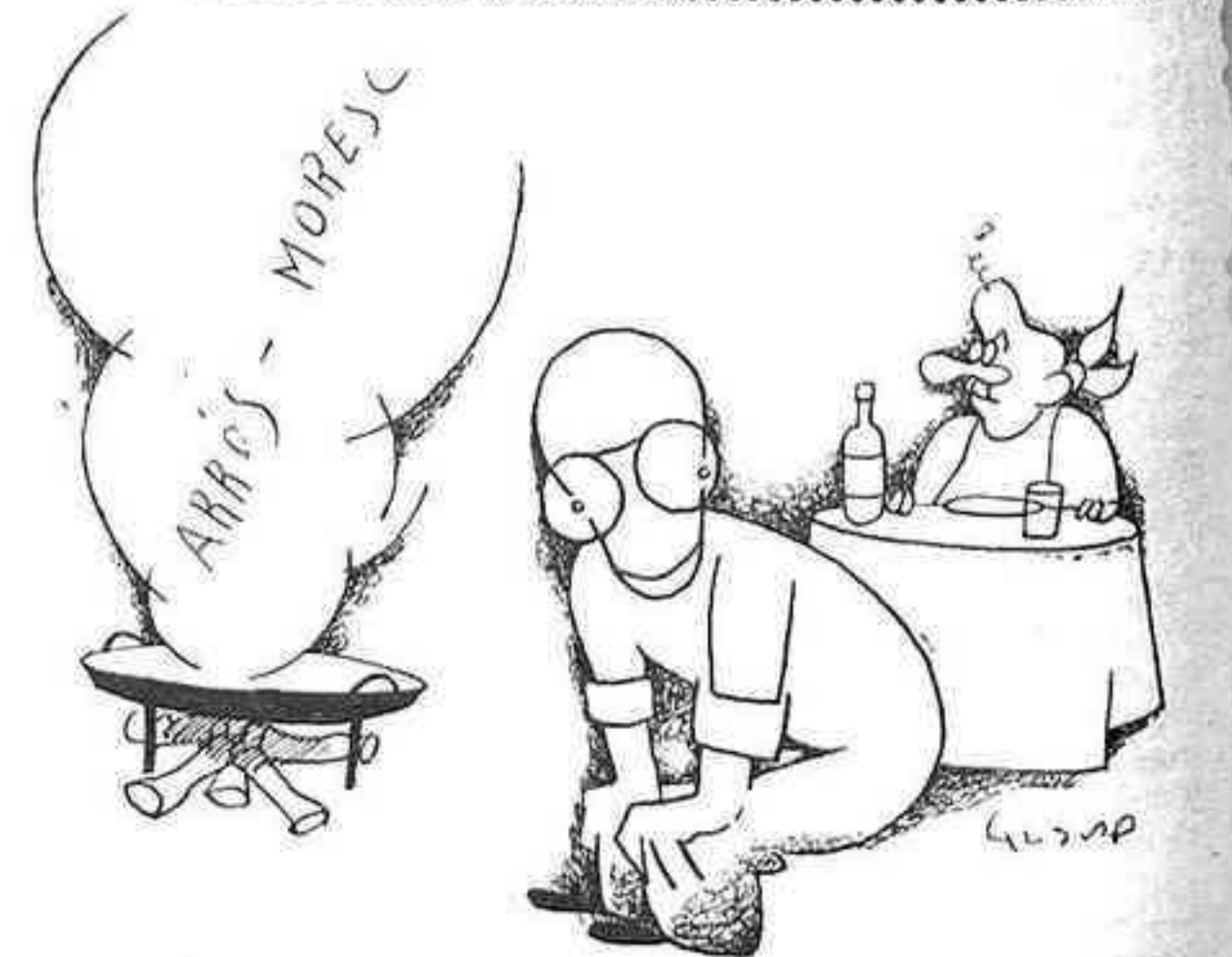
LLIBRES!! Autògrafs, dibuixos, aquarel·les i el més important assortiment de gravats de Barcelona. Exposició i venda a preus inversormentals a:

METROPOLITANA LIBRERIA VELLA I NOVA Canada, 31, baixos de la Sala Mozart

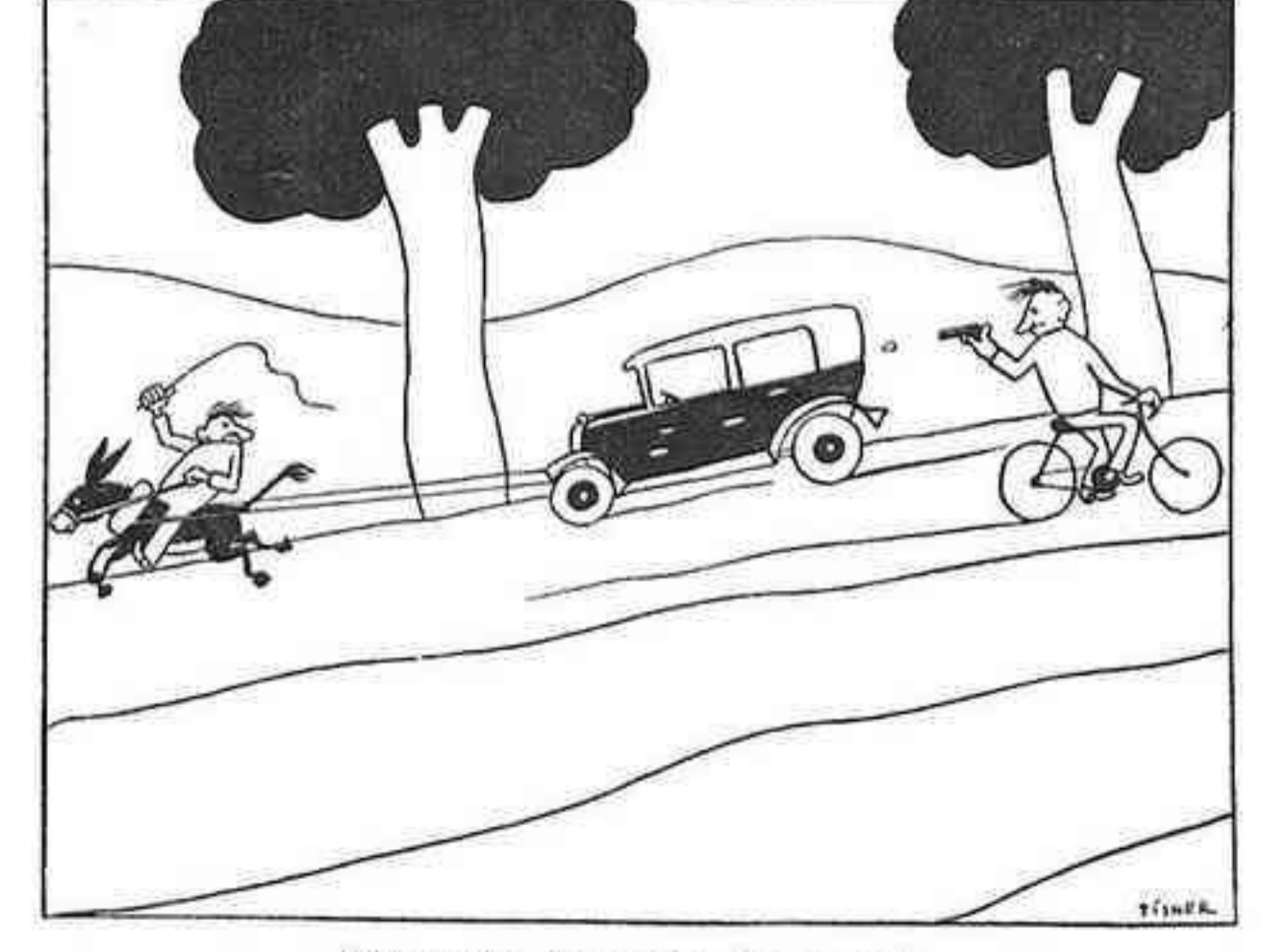
FITXES-FITXERS AGUSTI BO

Mercat d'ocasions Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes TOT D'OCASIÓ Corrés, 414 - Telèfon 30422

Bridge vermut espumos

Samper. — Em sembla que se'ns ha agafat l'arròs!

Tal com ho faran una altra vegada.